

N:o 19.

Af Herr Ahlgren: Om ändring af de, angående frivilliga auktioners hållande i städerna, utkomna stadganden och reglementen.

Ehuru, på sätt känt är, under sednare årtionden en sann och riktig uppfattning af begreppet om näringsfrihet lyckligtvis i vårt fädernesland gjort sig gällande, qvarstår dock, hvad angår Rikets städer, stadganden, hvarigenom hinder äro lagde för den naturliga rättigheten att, utan iakttagandet af onödiga formaliteter och vidkännandet af betungande afgifter, genom frivillig auktion föryttra fast och lös egendom.

Landsbygdens innevånare ega rättighet att till förrättande af auktioner af nyssnämnda beskaflenhet använda dem, för hvilka de ega förtroende; men innevånarne i städerna deremot äro skyldige att för sådana förrättningar anlita Magistrat eller samma embetsmyndighet underlydande så kallade auktionskammare, hvilka för föryttrandet af egendom genom frivillig auktion uppbära provision och andra afgifter till belopp, som inom somliga städer äro höga och obilliga.

Måhända vill det synas, att ordnandet af auktionsväsendet i allmänhet bör betraktas såsom en angelägenhet, derom städerna sjelfva, efter hvarje orts lokala förhållanden, har sig förbehållet att besörja; men med fästadt afseende på innehållet af ej mindre Kongl. Resolutionen på städernas besvär den 3 December 1680 samt Kongl. Brevvet den 8 December 1694, än ock flera derefter i ämnet utkomna stadganden och reglementen, torde laga hinder finnas för städernas innevånare att ifrågavarande angelägenhet så ordna, att likställighet i stad och landsbygd för frivilliga auktioners hållande åstadkommes; hvadan jag har ansett mig böra draga ärendet under Riksdagens ombefrövande.

Då emellertid magistratsledamöter och andra tjenstemän, genom rättigheten för stadsinnevånarne att för ifrågavarande auktioners förrättande anlita hvem som helst, komma att gå i mistning af för berörda förrättningar åtnjutande sportelinkomster, fordrar dock billigheten att ersättning för samma sportelinkomster anvisas, i hvilket hänseende jag likväl anser tillräckligt att såsom grundsats fram-

hålla, det slik ersättning bör beredas; hvarom städernas innevånare icke lära underlåta att gå i författning, helst de dertill, enligt min öfvertygelse, åtminstone inom flera orter, ega många utvägar, utan att behöfva kommunalutskylderna förhöja.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, får jag, under anhållan om remiss till vederbörligt Utskott, vördsammast föreslå,
att Riksdagen hos Kongl. Maj:t gör underdånig framställning derom, att, med upphäfvande af angående frivilliga auktioners hållande i städerna utkomna stadganden och reglementen, innevånarne i städerna må tilläggas samma rättighet, som Rikets öfriga inbyggare, nemligen att till förrättande af frivilliga auktioner välja den de hafva förtroende för.

Stockholm den 23 Januari 1867.

M. Ahlgren.

N:o 20.

*Af Herr **Mannerskantz:** Angående riksdagskostnadernas bestridande af Riksgälds-kontoret.*

Till öfverensstämmelse med hvad i sådant afseende under föregående riksdagar har egt rum får jag föreslå,
att samtliga kostnader för innevarande riksdag skola af Riksgälds-kontoret bestridas, samt
att Stats-Utskottet skali anmodas att till riksdagens godkännande föreslå de grunder, efter hvilka för nämnda ändamål erforderliga utbetalningar böra verkställas.

Stockholm den 22 Januari 1867.

Carl Axel Mannerskantz.